

Kettétört kockacukor – a Márta-hiány elbeszélése a Budában

A Buda szerintem alapvetően és minden kétséget kizáróan hiány-elbeszélés. Ha be kellene határolni, hogy miről szól, meg nem tudnánk mondani, hacsak nem Ottlik értelmezését idéznénk, amely szerint a regénynek a mindenségről a lét teljességéről kell beszélnie. Márpedig a Buda a hiányokról beszél. Elvesztett illúziókról, Márta halála után támadt magányról, az életből lassan araszoló megsemmisülő emberi létről. Ezért is nehéz a Budáról írni, mert nincsen meg hozzá a távlatom. Szeretem, és biztosan rossz olvasója vagyok, mert minden alkalommal úgy érzem, a kulcslyukon át nézek egy öregúrra, aki hasonlít az Ottlikra, de Bébének nevezi magát. Akárhány éve tanulom a Valóság és Költészet természetrajzát, vannak szövegek, amelyekkel nem megy, nem boldogulok velük, csak hümmögök – ha kérdeznak, és azt várom, hogy valaki mondja meg, jól gondolom-e. Nemrég Esterházy Pétert is újra erről faggattam, miután megszámloltuk új könyve pontosan száz oldalát, és részletesen végignéztük a szóba jöhető gyilkosok listáját, és megvolt, hogy ki ölte meg Nyáry Pált, muszáj volt újra hallanom tőle, igazolásképpen, amit én is gondolok, hogy a Buda kézirat. De micsoda passzusok vannak benne, a magyar irodalom legszebb bekezdései, mondta, és hümmögtünk. És egyetértettem vele abban is, hogy „nem lódul be a szöveg”, hogy egyhelyben topog. És, hogy ő ezt nem merte elmondani az Ottliknak. Mást is mondott még, de nem erről fogok most beszélni. Hanem arról a vanról, ami nincs. És arról a nincsről, ami van. A Márta-figura hiányának elbeszéléséről.

Márta külsejéről nem tudunk meg semmit. Mindnyájunkban élhet egy kép Dömölky János filmjéből, amelyben Takács Kati arcéle rajzolódik ki a sárgás ellenfényben. Látjuk a fehér ruháját, és ideges alakját, ahogyan egész közel hajol Cserhalmi György arcához és belekortyol a kávéba. De milyen a regényben a Márta? Ahogyan Ottlik írja: a „mártaság”. A Déli pályaudvarra érkező Bébé három éve él házasságban az asszonnyal és fél, hogy nem fogja felismerni az arcát, ha a nő leszáll a vonatról. Tíz nap elég a felejtésre, de három év kell a felismeréshez. Mert „Hát persze, hogy a lényét ismerem, senkivel a világon össze nem téveszthető Márta-valóját, és nem az arcát. (...) a fellépő teljes „mártasága” megsemmisíti az arcot.”¹ És ennek a lényegiségnek az ismerete kell ahhoz is, hogy már a mozdony füstjéből meg tudja mondani az ember, hogy az asszony rajta van-e a vonaton. Persze amikor az olvasó ellágyul az említett passzustól, a szerző megtoldja a szöveget egy zárójeles hozzáfűzéssel: (vagy lekéste) és ezen meg lehet nevetni. Mert a szerelem-szeretet ábrázolás Ottliknál soha nem lehet negédes, szirupos, érzélgős, és sajnos erotikus sem. Valljuk be, Ottlik szemérmesen hallgat a szexualitásról. A legkarakteresebb e tekintetben a szóhasználata, úgy írja szekszuális, káesszel, mint a kekszet. Próbáltam megkeresni azokat a szöveghelyeket,

¹ OTTLIK Géza, *Buda*, Bp., Magvető, 1993, 99. (A szövegben zárójelben megadott oldalszámok erre a kötetre vonatkoznak.)

amelyekben a nők, mint a vágy tárgya szerepelnek, de kevés ilyen találtam. Mert Ottliknál a „*mártaság*” szentségében foglaltatik a profanitás is. A („*Kalauz?*”) fejezetben Kornél arra gondol, Klári arcbőre olyan bársonyos, hogy Hilbert ítéletnapjáig úgy tartotta volna a fejét összeszorítva a lány képével, aki közel tizennégy éves volt, Lexi csak öt. (193.) Ölében édes zsbongás járkált, amikor Klári az ölébe vette és számócát ettek a villa teraszán. Az idill tökéletes: részeg káposztalepkék szállnak a hegyoldalban, öreg gyantás fenyők, számóca, újfajta bizsergés. Hilbert Klári füle tövét szagolja, és tarkóját, ibolya, remegés, mámor. Kornél fél hétig hiányzott a világból, pedig azt hitte, hogy nyakig benne van. Minden kijelentés fanyar iróniába oltott. Mielőtt komolyan vehetnék a játékot, Ottlik megszakítja a történet folytatását, elhallgatja a finomabb részleteket. Ez „*kláriság*” nem kevesebb, mondja végül Bébé. Gordon Klári ahányszor csak felbukkan a történetben számócás, szedres és ibolya-illatú. És persze a hosszú jegyessége alatt jó néhányszor figyelmezteti a fiút, hogy kilenc évvel idősebb nála. Szép szöveghely a (*Nők*) fejezet következő néhány passzusa. Felbukkan Szebek Miklós, az író, aki Szeredyhez hasonlóan a nők után futott egész életében. Egy hajnalon elnyerte Colt Hanna lelkét. Bánó Gyuri meg Bébének szegezi a kérdést: „Talán láttál már jobb dolgot, Bébé, mint a lányok gyenge vágása a lábuk közt.” És Bébé elmeséli a tanyasi élményeit a kis Jucikával, akivel egy szikes horpadásban pucéran fürdött. Ezt a történetfoszlányt már ismeri az olvasó az (*Egy békebeli temetés*) című fejezetből, ott „agyagos horpadásban egy pici tavacsokát említ Bébé, mint Hollywoodban a filmszillagok saját úszómedencéje” mondja, csak jobb. Bár, teszi hozzá, (most már ezt anyaszült pucéran nem csinálhattuk volna) (146.) Tehát: Ötévesek voltak, és a fiúcska észrevette, hogy a lánynak nincsen pisilője. És mikor a kislány hasra feküdt a feneke gömbölyű halmai közt meg tudta nézni a gyenge kis vágását. Bébé így beszél erről: „Az ember szerette volna megtapintani, kipróbálni, legalább az ujjá hegyével, de nem hagyta. Én sem láttam ennél jobb dolgot, Gyurikám.” (282.) És a testelbeszélés itt is berekesztődik, hogy átadja helyét valami másnak: „Jobbat nem, de másfélét igen. (Várost hajnali órában. Az ég alkonyati lilaságát. Téli országutat. Legelő lovak tomporán a kelő nap fényét. Kétszázás futó vállpercét, amikor befordul a kanyarból a célegyenesbe. Villanyfényt fák alatt. Vagyis sok másfélét, olyat, ami ismerjük el, talán egyik se jobb dolog, mint Jucika pinája, de amivel Medve szerint valamit kell csinálni mindenáron, felfalni, megenni, magadévá tenni, elrakni, megőrizni, verset csinálni belőle, ölelni, harapni, megbaszni, lefesteni – valamit, ha fene megesz, akkor is.)” Vagyis a magadévá tenni, hasonlatossá válik a csinálással, az alkotással. Így talán a Jucika pinájával is kellene tehát kezdeni valami. És Ottlik kezd is, mert nem hagyja abba itt a történetet, mert Jucikával volt fontosabb dolog, aminek semmi köze nem volt ahhoz, hogy nem hagyta magát megtapintani. Barátok lettek, és a lány élni segítette ott a tanyán, tarlón járni, bajuszt ragasztani a kukorica-dzsungelben. Vannak még szerelmek a Budában, ott van például a Rózsa, aki nem vihogott, mint Jucika, de igazi hamisjátékos volt, csalt a kártyában. Nem is Rózsának hívták, derül ki végül, mert Melanie, volt Kaprinay. Bébé nagyvonalú, mert azt

mondja, „rendre feledni tudta ifjú szerelmeit” (235.) A „*mártasághoz, klárisághoz, jucikasághoz*” hasonlóan fogalmazza meg azt is, hogy vajon milyen lehetett Medvének az anyaság-fogalma: „Ha Medve hívta, jött. Aztán már nem kellett szólnia, jött. Medve ismerte: előbb ráismert, aztán kiismerte, megismerte, végül bármikor felismerte, hogy ez ő, nem más: nemcsak az arcáról, ruhájáról: hanem a szagáról, ízéről, tapintásáról, egyetlen szusszanásáról, vagy léptei hangjáról” (56.) Ezt az érzést alfának nevezi el, az anyjának a határozott milyenségét jelöli vele. Az anya-fogalom az élmények megosztásánál furakszik újra és újra a szövegbe. Az ember, aki rohan az anyjához, hét- és hetvenévesen, de öregen már ugye nem lehet. És van, akinek egyáltalán nem lehet, ez volt Lexi problémája, akinek meg nem volt meg az anyja. Se a milyensége. És Medve filozófiája szerint élet csak abból lehet, ha megosztod valakivel, ha elmeséled, hogy mi van. (58.) A Bébé története ugyanezt mutatja meg, hiszen Éva, Júlia, Bianka, Márta halála után nincs kivel megosztani a történeteket. Ezért írja Bébé a cédulákat, Cédulák ezek az életben maradásra.

Márta a regény második felében kap nagyobb szerepet, hogy aztán a könyv vége felé fájdalmas hiányával teljesen átvegye az uralmat a szöveg felett. Ahogyan Bébé fogalmaz, először az *elhülyülésig boldog összetartozás* évszakai után tíz évvel érezte, hogy el kell válniuk örökre. Ekkor íródik ez első (gyötrelmes) levél, amely arról szól, hogy a festő csak a saját mulatságával tud *igazán* törődni. A két lehetőség: vagy csinálja a festészetet, vagy nem. Harmadik lehetőség nincs, aztán mégiscsak lett, rá egy évre összeköltöztek ideiglenesen, mint független lakótársak. (211.) És rá egy évre álházastársként beköltöztek a Riadó utca páros oldalára. (A páratlan a Bocskai téglakerítése volt) Gyűlölték egymást, ez evidens. (212.) Ennek kicsinyítő tükre az a dalocska, amelyet a Lexi élettörténetéből ismerünk: „Szeretem én magát nagyon, mert fekete szeme vagyok.” Évával, az anyával való kapcsolatról írja Bébé: „Évával nagy számárság lett volna azon gondolkozni, hogy szeretjük-e egymást: mert akár azt gondoljuk ki hogy igen, akár azt, hogy nem: maradunk ugyanannak, amik vagyunk. Ezt pedig, hogy mik vagyunk egymásnak, végképp nem lehet elmondani.” (220.) Kétségtelen, hogy a szöveg ugyanígy gondolkodhat az elbeszélés nehézségeiről, Bébé ugyanígy érez Márta, Lexi, Medve iránt is. Nem bírja elmondani az érzést, ami biztosan van, és nyilvánvalóan a feltétel nélküli szeretetet jelöli. Mártával aztán 38-ban is tisztázták, hogy nem szeretik egymást, zárójelben egy mondat: (Ez vitás maradt.) (221.) Mert Bébének van egyszer a világ nyelve, és a mi nyelvünk. A szükségem van rá, az a mi nyelvünk, hogy szeretjük egymást, az meg a világé. Ez Szeredyvel egyszerűbben leírható. „Mártával az történt, hogy akit szeretett (nekem is barátom), olyan volt ugyan, amilyen volt, de hogy ami volt, az micsoda (és nem olyan), későn lett csak kirívó. Túl későn. A szeretet definíciója akkor súlyosan megszigorodott neki.” (222.) Mondja Bébé, de ezt a kijelentést jótékony homály fedi, talán a *Hajnali háztetők* című film egyik jelenete lehet rá a magyarázat.

1968. májusában aztán Kölnből felhívja az alvó feleségét: „Ide figyeljen Márta, én soha többé nem utazom el sehova maga nélkül.” (224.) Az asszony válaszát ismerjük.

Huszonkilenc éve nem utaztak együtt, tehát 1939 óta házások. 1939-1979-ig, pontosan negyven évig, amikor Márta meghal! Mert már 38-ban tisztázták, hogy ne szeretik egymást. És a szőke Sári levelein borult ki a bili. Szeredy kassai unokanővérén, aki *reményelemet* írt a *remélem* helyett. Hát, igen: néha egy betűn múlik a szerelem. Gondoljuk csak végig, melyek lehettek a szerelemtől való túl szigorú elképzelés követelményei. Hát, a Sáríka-levelek megőrzése, nyilván tiltólistán szerepelt. Bébé tényleg túl szigorú magukhoz. Mintha a Budában mindegy volna ki is a jelöltje a szeretlek jelölősornak. Mintha egy földöntúli feltétlen, örök tiszta és érintetlen érzésről beszélne. Nem tesz különbséget a testi vágyakozás, a bajtársi összetartozás, a rajongás, és az évtizedes szövetség között sem. Gondolkodtam már azon, vajon miért van ez így és főleg jól van-e, hogy a szeretett személy ábrázolásánál, a karakter felépítésénél, a történet mesélésénél fontosabb az érzés pontos meghatározása. Hogy mit érez a szereplő egy adott helyzetben. Nem is az a kérdés, hogy tud-e beszélni róla, nem a csinálás-on fordul a dolog. Csak annak a pillanatnak a megragadása válik jelentéssé, amelyben megnagyítja a szereplőt. A pillanatokat kifeszíti a vetítőernyőre, megállítja az időt. Nem gondolom, hogy a posztmodernnek mondott beszédmód problematikáját vetné fel Ottlik, sokkal inkább hajthatta őt az érzés pontos meghatározása, annak árán is, hogy a verbalitás eszközein túllépve más kifejezésmódokkal kezdett el dolgozni. Erre való volt talán neki a festészet, a zene és a sport motivikus rendszere, és nem kevésbé fontos nyilván a matematika. Nem a kimondás nehézsége hajtotta, hanem a meghatározásé. Nem akarta elfogadni - amiről folyton beszélt -, hogy „nem jók a szavak”. Szerintem *csak a jó szavakat* kereste egész életében. És azt hiszem a lehető legjobban sikerült neki. Nem akarta belátni, hogy a tökéletes szöveg nem létezik. A szigorúság itt is éppen úgy megfeneklik, ahogyan megfeneklik a tökéletes szerelemtől való elképzelésünk. Bébé valóságos szívdobogást kap Sáríkatól 1972-ben. Lekíséri a taxiállomásig, és megindultságáról később azt gondolja, csupán a saját fiatalságától hatódik meg ilyenkor az ember. (227.) De minden szigorúságon és elveken felülkerekedik az élet, a magyarkúti incidens, Márta diagnózisa, amely szerint még tíz-húsz évet is élélhet. Ezzel. Hogy mi az az *ez*, nem taglalja a szöveg. Márta figuráját nem sérti az a karnalitás, amellyel a regény később Bébé urológiai bajoskodásait festi meg. Az elégetésre szánt, végül még mindig meglévő szöveg kipontozza a kórismét, és kiemeli az egyetlen jó mondatot: Hazabocsátjuk. (231.) Ez mindkettőjüknek tetszik. A hiány, az egészségesség, az élet és a további tíz-húsz évnyi menekülés a halál elől tovább már nem tartható. A Buda kicsinyítő tükre az a jelenet is lehetne, ahogyan Bébé arról a metaleptikus határsértésről beszél, amely szerint Bébének át kellene sétálnia egy szomszédos regénybe. Hiszen akkor a valóság csak fikció volna, itt azonban kikandikál az élet. Megíratlan történetek, Lexié, Medvéé, Mártáé, és Bébéé is. Meg a Buda, amellyel nem fejeződött be a történet, csak félbeszakadt. Nincs meg a vége. És mert az élethez nagyobb bátorság kell, mint az íráshoz/festéshez. A valóság (az élet) elől nem lehet ugyanis elmenekülni, vagy átsétálni, valahová, lófrálni, ahogyan Ottlik írja. A Márta-hiány először 68-ban mutatkozik meg a Kölnben tartó vonaton, aztán nagyon erősen,

kibírhatatlanul jelentkezik 83-ban, mert 77-ben a Szeredy-hiány nagyobbak tűnt. Az ő hiányát csillapította a Márta nyújtotta biztonság. 83-ban viszont már egyikük sem volt meg. A rettenetes urológiai éjszakák leírásánál Márta már nagyon nincs meg. Bébé el is veszíti az arányérzékét. (240.) És az időérzékét, is, hiszen a kalcium-utókezelésekre járó festő Márta órája alapján tájékozódik, amely mint tudjuk 10 éve áll, és állandóan 5 perc múlva fél tizenkettőt mutat. Csak Bébé álmában van ez másképp, hiszen akkor Lexi átjön és leteszi a fridsiderre az otellót. Mártát bizonyos szöveghelyeken a pepita naplója pótolja. Visszatérő bekezdés a regényben, hogy Márta és Bébé 39-ben abban egyezik meg: hogy nem szeretik egymást. A másik ilyen fontos alapvetés, hogy csak ideiglenesen költöznek össze, mint lakótársak. Ez a kérdés azonban egyre vitathatóbb, írja a szöveg, mármint a megegyezés, vagyis nagyon is szerették egymást. Hogy mennyire összecúszik, élet és irodalom ebben a szövegben is, bizonyítja az állandóan szétesésben lévő gubanc képe, amely színes foszlányokra, tarka cafrangokra esik szét. Szétmegy az egész szövedék! Azt kérdezi Bébé: „A műved? Az életed? Fejtsd meg, Bébé, mi a fene ez?” (263.) Valóság és fikció egymásra lapoltsága, Bébé regénybeli élete, és az életéről szóló irodalom. A Lexi és a Medve kézírata, Márta naplója, és a képek, amelyeket nem képes lefesteni, mert a valóság mintha tökéletesebb volna helyenként a művészetnél. Mert Bébé elgondolja Mártát és Szeredyt, de azt mondja: „De hogy voltak-e igazán, ez nem lett egészen biztos. Meglazult. Megindult szétesni.” (263.) Mert a művész múltat fabrikál ezeknek a figuráknak. Valóság és fikció annyira elválaszthatatlan egymástól, hogy lehetetlen szétválasztani, mi is esett meg vele valóságosan. Hiszen mindketten csak szinekdochikusan vannak jelen, Szeredy borsalino kalapjával és törött napszemüvegével, Mártából sétapálcája, füstszűrő szipkája, és órája marad meg. Empirikusan bizonyítható a létezésük, de igazán sosem voltak, (263.) mondja Bébé, mert akiket figurává konstruált, önálló életet kezdtek élni a könyv lapjain. Hiányukkal voltak már csak jelen, megfabrikált életükkel, amelyet hiányuk tett szükségessé! Szavakká váltak, fiktív regényszereplőkké, akiket szavakból szőtt Bébé. Hiszen a képzelből az imagináriusból érkezik maga Márta is, Bébé azt mondja: „Egy idegen lány Budáról. A többi saját csinálmányod volt. Illúzió.” (265.) A Márta-hiány Márta halálával válik reális-valóságos problémává. Bébé járkal magában, ahogy ő mondja: ügyefogyott trotli, akinek baja végleges. (332.) És csak ekkor mondja ki az elbeszélő, hogy saját létezését is fikcióba fordítja, hiszen: „Kiderült, hogy nem tudok meglenni Márta nélkül.” Ennek markáns metaforája a kettétört kockacukor, amely önmagában a reggeli rituálén túl, az összetartozás, a gondoskodás, a magától értetődő feltétel nélküli szeretet motívuma. A kávé Bébé az Úristen pofájába vágja, mert még a kávéfőzéshez is Márta létezésére volna szükség. És Bébé Márta halála után, az asszony hiánya után kezd el nosztalgiát érezni. (333.) És ekkor jönnek a cédulák felejtés ellen. A kockacukor-törés helyett kitalálja Bébé a másik játékot, Márta hiányának kezelésére, azt gondolja, hogy Márta *átmenetileg* nincs itthon, de addig is csinálja a dolgát. Hiszen ha Márta nincs, akkor hogyan lehet, hogy Bébé meg hiánytalanul megvan. Ebből az egyik nem lehet igaz, nem valóságos. Bébé úgy dönt, hogy

Márta pedig megvan. Az allúvium talaján, a létezés előtti hordalékok legmélyén. Mert nem lehetetlen pótolni a hiányt, mert lenne olyan, aki megtehetné, de Bébének nem olyan kell, mint ő, hanem Ő kell. (340.) Az a lány Budáról, aki azt írja Pepita naplójában, hogy Lucikával a házuknak köze van a boldogsághoz is. (346.) És Medvének meg azt, hogy: „Bébé nem boldogság, de nélküle nincs élet.” (351.) Pontosan ugyanazt állítja, amit Bébé mondott róla, az asszony halála után. Márta még életében kimondta ezt, mert bátrabb, erősebb és őszintébb is Bébénél. Hihetetlenül érdekes az a beszélgetés, amit nemrég a neten hallgattam,² tudniillik, hogy a *Hajnali háztetők* dramaturgia, Schulze Éva ugyanabban a szobában nőtt fel, amelyikben az Ottlik, és amelyet a szerző olyan csodálatosan rajzolt meg a Budában, a ház faláról csurgó napfénnel és a többi. A Buda-kutatók bizonyára ismerik a történetet, amely szerint a Fehérvári út 15/B-nek nevezett irodalmi tér, szoba, a valóságban sokféle módosuláson ment keresztül. Nemcsak az utcanév, de a számozás is sokat változott az idők során. Így eshetett meg, hogy két különböző cím alatt gyakorlatilag, vagy mondhatnám úgy is, hogy valóságosan egy és ugyanaz a lakás állt. Bizonyos tekintetben azt kellene mondanunk, hogy a regényi fikció valóságosabb, én mégis megkockáztatom, hogy ebben a sztoriban az élet kerül ki győztesen. Merthogy Schulze Éva a regénybéli szobáról pontosan a magáéra ismert, mert pontosan az is volt, valójában. Most hogy Ottlik egy jó barátja eredetileg Merényi névvel született, a filmje dramaturgia meg Schulze legyen, hát ilyet is csak az élet képes írni. Mintha az élet túlnőtt volna az irodalmi anyagon. Ne értsék félre nem az Ottlik-szöveg ment az élet alá! És ez nagy különbség! Ottlik szövegének intimitása, már-már egyfajta vallomás-irodalmat mutatna, egy olyan szövedéssel, gubanccal, amelynél már nem lehet szétszálazni, hogy mi belőle élet és mi irodalom. Ottlik azt mondja, hogy a Budát 20 évig kell olvasni, és majd csak akkor tudják meg, hogy mit is akart mondani, ezt egyik éjjel újra olvastam a közösségi portál egyik posztjaként, és arra gondoltam, hogy ugyan tudom, hogy nem feladatom olvasóként rekonstruálni egy valamikori szerzői szándékot, mégis néha azt érzem, hogy Ottlik az életet – főleg halála előtti éveiben - izgalmasabb terepnek találta az irodalomnál. A Buda a regénye életén keresztül. az élete regénye lett. Az *Iskolát* sokkal többször olvastam, mint a Budát, évente többször is nekifutok, és igen, nekem sajnos egyre inkább balzsamos táská, ahogy Tandori mondja. Szenvedélyes rajongója vagyok, nagyobb biztonsággal is mozgok benne, mint a Budában. Biztosan tudom, hogy a fikció tereit járom be, biztos tájékozódási pontjaim vannak ehhez, Netter-kapu, körtefa, hegyek és völgyek, és tejszerű köd. A Budából varázslatos mondatokat tudok idézni, százszázalékosan biztos vagyok azonban abban, hogy a könyv nincsen kész, kézirat, befejezetlen remekmű, egy zseniális szerző hatyúdala. Soha nem is lesz másképp, és ez így van rendjén, nem akarom, hogy másmilyen legyen. Idejövet eszembe jutott egy szigligeti kiállítás megnyitója. Júliusban volt, néhány héttel Marsall László halála után. Radnóti Sándor tőle idézte következő sorokat: „Akár újmódi

² Ottlik 100, *Hajnali háztetők kerekasztal*, <http://www.youtube.com/watch?v=R90f0rervXw>

fóliáns/utolsó egynegyedébe dugott/ördögbojtos vékony könyvjelző,/félíg kilógok már a létező,/s az írott kopottas világból.”³ Kicsit úgy érzem a *kulcslyukon át* nézett Bébé figurája, aki olyan nagyon hasonlít Ottlikra ars poeticájaként mondhatná éppen ezeket a sorokat. És a regény különlegessége, hogy ezt a kulcslyukat az Ottliknak sajnos (vagy szerencsére?) már nem volt ideje betömni. De hogy betömte volna, abban egészen biztos vagyok.

³ MARSALL László, *Vékony könyvjelző* = Holnapután? DIA, PIM, Bp., 2011.
<http://dia.jadox.pim.hu/jetspeed/displayXhtml?docId=0000000644&secId=0000060153&mainContent=true&mode=html>